

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **KORUNNÍ DVŮR POPICE, s.r.o.**, IČ 29280451
sídlem Husinecká 903/10, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016, č. j. KUJI 66955/2016, sp.
zn. ODSH 1070/2016 Ves.

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 31. 10. 2016 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016, č. j. KUJI 66955/2016, sp. zn. ODSH 1070/2016 Ves. (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) tak, že zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 20. 7. 2016, č. j. MMJ/OD/3694/2016-14 JID: 116327/2016/MMJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložena pokuta ve výši 2.100,- Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné z následujících důvodů.
3. Předně žalobce rozporuje platnost dopravní značky č. B 28 (zákaz zastavení), jelikož tato platí pouze pro tu stranu vozovky pozemní komunikace, vedle které je předmětná dopravní značka umístěna. V případě žalobce nebylo možné porušit tuto dopravní značku na chodníku, kde vozidlo žalobce stálo.
4. Správní orgány se vůbec nezabývaly tím, zda místo, kde vozidlo žalobce stálo, bylo chodníkem, tj. zda bylo příslušným úřadem zařazeno do kategorie místních komunikací jako chodník, zda plnilo funkci chodníku a zda toto místo bylo jako chodník stavebně řešeno. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58. Jelikož se správní orgány nezabývaly tím, zda se o chodník skutečně jednalo, jsou jejich rozhodnutí podle žalobce nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Navíc vozidlo žalobce procházející chodce žádným způsobem neomezovalo, neboť i tak měli dost místa. Rovněž stavební řešení daného místa nenaznačuje, že by se jednalo (výhradně) o chodník, neboť je zde snížený patník a jízdní pruh a/nebo parkovací místo pro MHD.
5. Dále je žalobce přesvědčen o liberačním důvodu dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, jelikož vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat. Své vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce (panu N.) v rámci výkonu předmětu činnosti tohoto zmocněnce (služba „drink and drive“). Zmocněnec se ve smlouvě příkazního typu zavázal zajistit ze strany svých zaměstnanců neporušení žádné povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu. Důkaz v podobě příkazní smlouvy bude předložen na jednání.
6. Pokud současně zmocněnec žalobce ve správním řízení označoval jako řidiče pana N. a správní orgány na základě úřední činnosti konstatovaly označování pana N. jako řidiče i v jiných řízeních o správním deliktu, jednalo se o podklad rozhodnutí, se kterým žalobce měl mít možnost se seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Překvapivost prvostupňového rozhodnutí pak byla dána konstatováním prvostupňového orgánu ohledně označení pana N. za účelové.
7. Žalobní body pokračují námitkami směřujícími vůči vedenému správnímu řízení. Prvostupňový orgán se nepřípustně vypořádal s důkazním návrhem žalobce na svědeckou

výpověď pana N. a přečtení dohody o provedení práce mezi panem N. a zmocněncem žalobce, když je pro nadbytečnost neprovedl a dále že, není zřejmé, co by měly tyto důkazy prokázat. Podle žalobce však měl být o tomto vyrozuměn ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, když by provedením tohoto důkazu mohl být prokázán liberační důvod.

8. Prvostupňový orgán rovněž neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když panu N. doručoval toliko na adresu uvedenou žalobcem, na kterou se mu dle zjištění dlouhodobě nedaří doručovat. S tímto souvisí také nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jelikož nebylo uvedeno, z jakého podkladu prvostupňový orgán učinil zjištění, že se panu N. nepodařilo na uvedenou adresu doručovat. Navíc žalobce ani nerozumí, co pod tímto spojením správní orgány myslí, když současně se panu N. měl ustanovit opatrovník.
9. Správní orgány se nezabývaly ani tím, zda skutek kladený žalobci za vinu, naplňoval materiální stránku přestupku. Jednalo se o natolik bagatelně škodlivé jednání, že by se o přestupek ani nejednalo.
10. Žalobce nesouhlasí ani s uloženou pokutou, která je nezákonná a nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Správní orgány neuvedly, jak, jakým způsobem a na základě čeho byla hodnocena jednotlivá kritéria a jaký význam jednotlivá zjištění měla na konečnou výši pokuty.
11. Vydaní napadeného a prvostupňového rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce, což jej krátí na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. V této souvislosti poukazuje na judikaturu správních soudů, která potvrzuje jeho názor ohledně nutnosti nařízení ústního jednání.
12. I pokud by správní orgány seznaly, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měly provést dokazování za osobní účasti žalobce, přičemž však správní orgány dle žalobce prováděly dokazování v jeho nepřítomnosti, čímž porušily zásadu bezprostřednosti.
13. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je podle žalobce protiústavní, když § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil svým přípisem ze dne 13. 12. 2016. Před místem, kde stálo vozidlo žalobce, je umístěna dopravní značka B 28 „zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou „mimo bus hokejové mládeže po dobu 60 minut“, která vysvětluje i „snížený patník“, jak uvádí žalobce. Ve vztahu k panu N. poukazuje na některá řízení, v nichž je rovněž uveden jako osoba řidiče o správních deliktech provozovatele vozidla. Panu N. se nepodařilo doručit předvolání k podání vysvětlení, sdělení žalobce o osobě řidiče se nepodařilo ověřit, proto správní orgán nezahájil řízení o přestupku proti této osobě. V této souvislosti žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Výše pokuty byla stanovena plně v souladu se zákonem, zároveň bylo při určení výše sankce přihlédnuto k faktu, že provozovatel nebyl za správní delikt provozovatele vozidla trestán správními orgány poprvé. Ústní jednání nebylo v daném případě nutné nařizovat, jelikož byly naplněny podmínky § 49 odst. 1 správního řádu. Žalobce měl možnost

seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, této možnosti však nevyužil. Zákon taxativně stanovuje skutečnosti, ve kterých provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, žádnou z těchto skutečností žalobce ale neuvedl, a to ani v odporu, v průběhu řízení, v odvolání a ani žádné takové podklady nepředkládá soudu v rámci žaloby.

IV. Replika žalobce

15. K vyjádření žalovaného se žalobce vyjádřil svým podáním ze dne 2. 3. 2018. Nejasnost dopravního režimu nelze klást k tíži obviněného, přičemž žalovaný přiznává, že působnost této dopravní značky se může jevit jako nejednoznačná. Současně je vyloučeno, aby došlo k porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu tím, že řidič žalobcova vozidla na daném místě stál, tak k porušení značky č. B 28 tím, že na daném místě také stál, neboť pokud na daném místě platila tato dopravní značka, obecná úprava dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu se dle § 76 odst. 1 zákona o silničním provozu nepoužije. Závěru žalobce podle něj nasvědčuje i to, že plocha, kde mělo vozidlo žalobce stát, měla vlastní dopravní režim na základě dopravní značky č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou značkou „BUS“. Pokud vozidlo žalobce stálo v ploše parkoviště pro autobus, mělo žalobci být kladeno za vinu porušení značky č. IP 12, nikoliv značky č. B 28 a rozhodně ne porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.
16. Uvedením dalších řízení, ve kterých se má pan N. objevovat, nemění nic na závěru, že správní orgány nedaly žalobci možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Smlouva navrhovaná jako důkaz má prokázat liberační důvod a je tak předmětem řízení, čímž žalobce rozporuje tvrzení žalovaného, že tomu tak není. Nadále žalobce trvá také na dokazování za přítomnosti žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
18. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.
19. Spornou otázkou je v projednávané věci několik skutečností, a to konkrétně, zda se vozidlo žalobce nacházelo v působnosti dopravní značky č. B 28, zda toto místo, na němž stálo, bylo chodníkem, existence liberačního důvodu dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, správnost postupu správních orgánů ohledně pana N., dostatečnost učiněných kroků ke zjištění pachatele přestupku, naplnění materiální stránky přestupku, výše uložené pokuty, povinnost nařídit ústní jednání a protiústavnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.

V. A Protiústavnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla

20. Krajský soud se při posouzení nyní projednávané věci předně zabýval žalobní námitkou protiústavností příslušné zákonné úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
21. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
22. Totožnou námitkou se již zdejší soud zabýval například v rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29 (srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30 nebo rozsudek krajského soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27), kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.
23. V nynější věci nemá krajský soud důvod se od těchto závěrů odchýlovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítá, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, s sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, na nějž v podrobnostech odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek, je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35).
24. Při posouzení protiústavnosti objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla lze poukázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, v němž k této záležitosti Nejvyšší správní soud uvádí: „Na základě podobných argumentů již byla obdobná věc posuzována Ústavním soudem. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (veškerá zde uváděná judikatura Ústavního soudu je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu k ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se

tedy Ústavní soud nezabýval a že (nepublikovaná) usnesení Ústavního soudu nejsou precedenčně závazná, domnívá se Nejvyšší správní soud, že uvedené usnesení nelze opomíjet. V odůvodnění zmíněného usnesení Ústavní soud totiž uvedl: „Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.“ Z tohoto lze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stižena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.“ Nejvyšší správní soud dále v tomto rozsudku pokládal tuto právní úpravu za sledující legitimní cíl, kterým je ochrana bezpečnosti silničního provozu, když konkrétně uvádí: „Nejedná se o právní úpravu protiústavní, neboť tato úprava představuje přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle. Zákonodárce jejím zavedením reagoval na shora popsanou, neudržitelnou situaci, kdy nebylo možné uvedená delikttní jednání potrestat. Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce zvolil způsob, jenž se stále nachází v mezích ústavní konformity.“

25. V neposlední řadě zdejší soud připomíná možnost využití prostředků soukromého práva, které může provozovatel vozidla uplatnit vůči řidiči vozidla, čímž lze „tlumit“ striktní dopad předmětné úpravy do právní sféry provozovatele vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32).
26. Námitce protiústavnosti § 125f zákona o silničním provozu proto zdejší soud nemůže přisvědčit a tato žalobní námitka není důvodná.

V. B Porušení povinnosti nařídit ústní jednání a dokazování za osobní účasti žalobce

27. Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku, že prvostupňový orgán ve věci rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání, případně že se dokazování uskutečnilo bez osobní účasti žalobce.
28. Předně, názor žalobce, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jež je řízením, ve kterém se rozhoduje o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), je potřeba analogicky k trestnímu řádu a zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „přestupkový zákon“) zákonu nařídit ústní jednání vždy, není správný. Byť by zdejší soud přistoupil na premisu, že obvinění žalobce z předmětného správního deliktu bylo skutečně „trestním obviněním“ ve smyslu Úmluvy a splňovalo tzv. Engel kritéria [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 6. 1976, ve věci Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72], nemůže souhlasit s argumentem žalobce a v důsledku toho ani s jím citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, že by z této skutečnosti v případě tzv. jiných správních deliktů automaticky vyplývala i povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání.
29. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) obecně neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (srov. § 74 odst. 1 přestupkového zákona); při posuzování nutnosti

nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

30. I Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy pak konstatoval, že *„soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“* Na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků obsaženou v zákoně č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), účinnou od 1. 7. 2017, která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky k tomu uvádí, *„že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení.“*
31. Nejvyšší správní soud proto v souladu s výše uvedenými závěry konstantně poukazuje na to, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (viz také např. rozsudek ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Rozhodnutí soudů, na která v této otázce žalobce poukazuje, jsou touto konstantní judikaturou zcela překonaná.
32. Uvedené závěry přesně dopadají i na nyní projednávanou věc. V rozporu s nimi přitom není ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, na nějž žalobce v žalobě odkazuje. Tento rozsudek se totiž výslovně nezabýval obligatorním nařizováním ústního jednání, ale nároky na dokazování ve správním řízení. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, sice zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, tento požadavek ovšem vztáhl k zásadně povinnému provádění důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Jinými slovy – zmíněný rozsudek devátého senátu ve skutečnosti argumenty žalobce nijak nepodporuje; devátý senát ostatně např. v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016-48, výslovně konstatoval, že ústní jednání u správních deliktů vždy povinné není.

33. Lze tedy uzavřít, že ze všech shora uváděných důvodů nelze považovat námitku porušení čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod za důvodnou. Řádné naplnění práv plynoucích z těchto ustanovení lze spatřovat právě v možném nařízení jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. Taková nezbytnost ovšem dle názoru soudu nenastala a žalobce ve správním řízení neuváděl nic, co by snad bylo možné objasnit jen v rámci nařízeného ústního jednání.
34. Krajský soud dále uvádí, že samotné dokazování v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni.
35. V nyní projednávané věci byl žalobce před vydáním rozhodnutí řádně poučen o možnosti seznámit se a následně se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, jakož byl poučen o provádění dokazování mimo ústní jednání. Žalobci bylo prostřednictvím zmocněnce ve správním řízení doručeno dne 6. 5. 2016 Vyrozumění o pokračování správního řízení po podaném odporu proti příkazu, Vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání a Poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, to vše v jednom přípisu, ze dne 6. 5. 2016, č. j. MMJ/OD/3694/2016-8 JID: 77603/2016/MMJ (č. 1. 23 správního spisu), když provádění důkazů mimo ústní jednání bylo stanoveno na den 16. 5. 2016 v 8:00 v budově Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy na adrese Tyršova 18, Jihlava, kancelář č. dv. 17 (naproti autobusovému nádraží). Žalobce ani jeho zmocněnec ve správním řízení tohoto svého práva nevyužili a na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům (a uplatnit tak zásadu bezprostřednosti, jak sám žalobce v žalobě uvádí) tak z vlastní vůle rezignovali. Toto ostatně vyplývá z Protokolu o provedení důkazu listinou mimo ústní jednání ze dne 16. 5. 2016, č. j. MMJ/OD/3694/2016-9 JID: 81810/2016/MMJ (č. 1. 25 správního spisu), v němž je konstatována nepřítomnost žalobce či jeho zmocněnce. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení procesních práv žalobce.
36. Zdejší soud tak neshledal důvodnou ani námitku o porušení povinnosti správního orgánu provádět důkazy pouze za přítomnosti účastníka řízení tak, jak na ni odkazuje žalobce ve vazbě na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57A 51/2014-34, neboť dokazování v nyní projednávané věci ani nenastalo.
37. Aniž by zdejší soud jakkoliv hodnotil právní názor Krajského soudu v Plzni, má za to, že obdobnou situaci se v řadě rozhodnutí zabýval i Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že obdobná situace, jako nastala v nyní posuzované věci, není důvodem pro zrušení správních rozhodnutí. Za všechny lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„Druhým z důvodů, pro který krajský soud zrušil přezkoumávané rozhodnutí, bylo neprovedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče v souladu s § 53 odst. 6 větou první správního řádu. I žalovaný nezpochybnil, že o provedení důkazu touto listinou nebyl do spisu učiněn záznam. Jde tedy bezpochyby o vadu řízení před správním orgánem, ale v přezkoumávané věci tuto vadu Nejvyšší správní soud na rozdíl od soudu krajského nepovažuje za natolik intenzivní, aby mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Je totiž nutno přihlédnout k tomu, že není pochyb o tom,*

že tato listina se ve správním spise nacházela v okamžiku, kdy ve věci proběhlo ústní jednání, v jehož závěru byla obecnému zmocněnci žalobce dána možnost se s kompletním obsahem správního spisu seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Pokud by o provedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče byl proveden záznam v souladu s citovaným ustanovením správního řádu, důkazní situace by se nijak nezměnila. K této otázce se ostatně ve stejném duchu (a dokonce ještě shovívavějším) vyjádřila i doktrina. Ve druhém vydání publikace *Správní řád – Komentář* (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012) její autor uvádí: „Ustanovení § 53 odst.6 se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí..... Sepání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení..... Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamena z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“. Bez ohledu na citované budou mít v dalším řízení správní orgány vzhledem k postoji žalobce příležitost vyhovět jeho požadavku a důkaz předmětnou listinou ve smyslu § 53 správního řádu provést.“

38. Obdobně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, že „Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlázení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu. Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“

39. A ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 121/2014-35, ve kterém uvedl: *„Jestliže dále stěžovatel namítá procesní pochybení při provádění dokazování ve smyslu neprovedení listinného důkazu v souladu se zákonem, nepochybně tím poukazuje na porušení § 53 odst. 6, věty první správního řádu, dle kterého se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Způsobem, jak provádět dokazování listinou v průběhu správního řízení podle citovaného ustanovení (ve vazbě na § 18 odst. 1 správního řádu), se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz například rozsudky ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, a ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25). Společným znakem všech posuzovaných případů bylo zjištění, že správní orgány prováděly dokazování listinou mimo ústní jednání tak, že listinu jednoduše vložily do spisu, jehož byla součástí po celou dobu správního řízení, aniž by byl o provedení důkazu listinou vyhotoven úřední záznam či protokol. Nejvyšší správní soud na tuto problematiku nahlížel optikou možného zásahu do procesních práv účastníka řízení, kdy v centru jeho pozornosti stála otázka, zda měl účastník možnost se s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, a nikoliv otázka, zda byl ryze formálně dodržen postup stanovený správním řádem ve výše citovaných ustanoveních. Dospěl přitom k závěru, že pokud (1) správní orgán založí listinu do spisu dle § 17 správního řádu a (2) účastník řízení má možnost se s touto listinou seznámit při nahlížení do spisu postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu, lze dokazování provádět i tím, že listina byla pouze vložena do spisu. I v nyní posuzované věci zdejší soud neshledává důvod se od dosavadní judikatury odklonit. Je totiž nutné odmítnout cestu ryzího formalismu v případě, kdy veškeré listinné podklady (o něž se správní rozhodnutí opírá) byly součástí správního spisu a účastník řízení (stěžovatel) se s nimi před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámil (viz čl. 76 a 77 správního spisu), tudíž mu prokazatelně bylo známo, z jakých podkladů může při vydání rozhodnutí správní orgán vycházet. Požadovat, aby správní orgán i za tohoto stavu věci před vydáním rozhodnutí vyhotovil úřední záznamu či protokol o tom, že listina byla přečtena, by fakticky ztrácelo smysl.“*
40. S ohledem na citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že ani tato část námitky žalobce není důvodná. Ze správního spisu jasně vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí a stejně tak rozhodnutí žalovaného jsou opřena o listiny, které byly v souladu s § 17 správního řádu založeny do správního spisu a tyto listiny byly po celou dobu řízení součástí správního spisu, a že žalobce byl zároveň řádně vyzván postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se se spisem. Krajský soud tak nepovažuje za vadu odůvodňující zrušení rozhodnutí správního orgánu to, že je ve věci rozhodnuto pouze na základě založených listin, což ostatně koresponduje s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Soud má za to, že v dané věci nebylo porušeno právo na spravedlivý proces a zásada bezprostřednosti, jak žalobce uvádí.
41. Namítá-li žalobce porušení § 51 správního řádu v důsledku neprovádění dokazování, pak s ohledem na výše uvedené krajský soud poukazuje na skutečnost, že správní orgány v dané věci rozhodovaly pouze na základě materiálů, které byly součástí správního spisu.

V. C Postup prvostupňového orgánu ohledně zjištění totožnosti pachatele přestupku a osoba sděleného řidiče pana N.

42. Důvodnou není ani námitka žalobce, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by před tím provedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče, který spáchal přestupky, a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívající v neuvedení podkladu pro zjištění, že se panu N. nepodařilo na uvedenou adresu doručovat.

43. Žalobce sdělením označeným jako „Sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla“ ze dne 9. 3. 2016 oznámil prvostupňovému orgánu, že jím provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě k úhradě určené částky ze dne 23. 2. 2016, č. j. MMJ/OD/3694/2016-2 JID: 31752/2016/MMJ, pan L. H. N., nar. „X“, trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 362/11, 120 00 P. – V., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o. Prvostupňový orgán následně zaslal uvedenému řidiči vozidla žalobce předvolání k podání vysvětlení, které se však tomuto údajnému řidiči nepodařilo doručit. Navíc prvostupňový orgán konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo uvádění sdělené formulace ve zcela shodném znění zmocněncem žalobce také u jiných provozovatelů vozidel, přičemž tato osoba je nekontaktní a žádnou ze zásilek se jí nepodařilo v žádném z řízení doručit. Na základě těchto důvodů prvostupňový orgán nezačal řízení o přestupcích a věci odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
44. Krajský soud má shodně se žalovaným za to, že žalobce záměrně správnímu orgánu poskytl údaje o osobě, které se nedaří doručovat. Soud tak usuzuje z toho, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen společností ODVOZ VOZU, s.r.o., kdy je soudu z jeho činnosti známo (např. ze soudního spisu vedeného pod spisovou značkou 73 A 2/2017), že i v jiných případech přestupců, kde figuruje daná společnost jako jejich zmocněnec, je tímto zmocněncem uváděna ve správním řízení na výzvu k uhrazení určené částky jako přestupci osoba pana N. Ani soud tedy nevěřil žalobci, že by pan N. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu v užívání a měl by tedy být odpovědný za přestupek, který byl s tímto vozidlem spáchán. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru (žalobce jako osobu přestupce označil osobu, která je jako údajný řidič vozidel „v přestupku“ označována opakovaně) a dále to, že žalobce (vědom si pochybností žalovaného o věrohodnosti jeho tvrzení) neuvedl nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Žalobce nijak nedoložil, že pan N. jeho vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. svědeckými výpověďmi). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě pan N. I z toho důvodu správní orgán nepochybil, pokud žalobce nevyzval k bližšímu vysvětlení. Za této situace pak nelze správním orgánům vytýkat, že na základě všech výše uvedených podkladů dospěly k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, a bylo proto nutno věc projednat jako správní delikt provozovatele vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34).
45. Zvolený postup v posuzované věci v zásadě odpovídá účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které jsou v řízeních týkajících se správních deliktů provozovatelů vozidel uplatňovány. Tím spíše pak nelze vyčítat prvostupňovému orgánu, potažmo žalovanému, že po posouzení již zjištěných okolností případu neprováděl další kroky k zjištění, zda pan N. mohl či nemohl vozidlo žalobce v předmětné době řídit. Skutkový stav tak, jak byl prvostupňovým orgánem popsán v prvostupňovém rozhodnutí, byl náležitě zjištěn.
46. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci zaslaného vyjádření spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, ještě nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval, ze skutečností zjištěných správním orgánem

prvního stupně žádné takové okolnosti taktéž nevyplývají, ba naopak spíše vypovídají o opaku, a pana N., kterého žalobce bez dalšího označil, tak nelze považovat za osobu podezřelou z přestupku.

47. Po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu.
48. Na danou situaci tedy lze aplikovat § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona tak, jak učinil žalovaný.
49. Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích totiž správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
50. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Lze tedy uzavřít, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
51. Pokud žalobce brojí proti použití skutečností známých správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tak mu lze dát částečně za pravdu v tom, že pokud je určitá skutečnost známá správnímu orgánu z jeho úřední činnosti a pokud účastník nemůže předpokládat, že tato skutečnost bude správním orgánem použita jako podklad jeho rozhodnutí, musí mít účastník řízení možnost se k takové skutečnosti vyjádřit, v důsledku čehož by měla být i zachycena ve správním spise. Nicméně pro posouzení nyní projednávané věci je podstatné, že způsob procesní obrany zmocněnci provozovatelů vozidel, ať se jedná o dřívější variantu „FLEET CONTROL“, nebo novější „ODVOZ VOZU“, je postaven na sdělování falešných, nebo neověřitelných údajů řidičů vozidle, případně sdělování údajů osob, které s věcí nemají nic společného, příp. již zemřely. Nemůže se tudíž proto jednat o „překvapivé rozhodnutí“ ze strany správních orgánů, pokud jsou tyto dlouhodobě mu z úřední činnosti známé údaje využity v dalších rozhodnutích.

V. D Neprovedení žalobcem navrženého důkazu

52. Žalobce dále namítá, že v důsledku neprovedení svědecké výpovědi jím označeného řidiče a nepřečtení dohody o provedení práce mezi panem N. a zmocněncem žalobce z důvodu nadbytečnosti nemohl být prokázán liberační důvod. Ani této námitce však nelze přisvědčit.
53. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
54. Úvodem k této žalobní námitce zdejší soud poznamenává, že není nijak stanoven obecný okruh podkladů, který postačuje pro učinění závěru o dostatečném zjištění skutkového stavu v souladu s citovaným ustanovením. Vždy je nutno hodnotit veškeré okolnosti případu, v daném případě zejména právně relevantní okolnosti spáchání správního deliktu. Správní orgán musí zjišťovat veškeré okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch pachatele správního deliktu, nicméně zcela logicky se jeho vyšetřovací činnost může zaměřit pouze na takové skutečnosti, jejichž relevance vyplýne z obsahu správního spisu či z vyjádření

účastníka řízení (potažmo jiných osob). Po správním orgánu nelze legitimně žádat, aby preventivně prověřoval veškeré čistě teoretické možnosti, které mohly mít na spáchání správního deliktu vliv, aniž by jej k tomu vedla relevantní indicie.

55. Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že pokud správní orgány opatří ve správním řízení důkazy vedoucí (s ohledem na povahu věci) s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se obviněný dopustil přestupku nebo správního deliktu, a obviněný ze správního deliktu nerozporuje určitou skutečnost zjištěnou z dosud provedeného dokazování, a nevyvolá tak o ní důvodné pochybnosti, není povinností správního orgánu tuto skutečnost „preventivně“ prokazovat dalšími důkazními prostředky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43).
56. Žalobce v průběhu správního řízení navrhl jako důkaz svědeckou výpověď pana N. a dohodu o provedení práce mezi panem N. a zmocněncem žalobce, přičemž tak učinil stejného dne, kdy bylo vydáno původní rozhodnutí prvostupňového orgánu, které bylo ale následně žalovaným zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání. Žalobce v tomto svém vyjádření k řízení ze dne 24. 5. 2016 vůbec neuvedl, co konkrétně by mělo být výsledkem řídiče nebo dohodou o provedení práce tohoto řídiče prokázáno.
57. Za popsané situace (viz také bod V. C tohoto rozsudku) pokládá zdejší soud za správný závěr správních orgánů, že z tvrzení žalobce ani obsahu správního spisu neplynulo, že by výsledkem žalobcem označené osoby (respektive její vyjádření) byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Nic nenaznačovalo tomu, že by tato osoba mohla přispět k objasnění nějaké konkrétní skutečnosti relevantní pro posouzení správního deliktu žalobce (a nikoliv přestupku řídiče).
58. Správní orgány tento důkazní návrh neopomenuly a ve svém rozhodnutí se s ním vypořádaly se závěrem, s nímž se zdejší soud ztotožňuje. Neprovedení svědecké výpovědi žalobcem označeného řídiče a dohody o provedení práce tohoto řídiče soud nepovažuje za procesní pochybení.

V. E Materiální stránka správního deliktu

59. Za důvodnou krajský soud neseznal ani žalobní námitku, že skutek kladený žalobci za vinu nenaplňoval materiální stránku přestupku, jelikož se jednalo o bagatelně škodlivé jednání.
60. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“* V rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil: *„Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.“*

61. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
62. Jestliže žalobce tvrdí, že nemohlo nijak dojít k ohrožení bezpečnosti provozu na dané pozemní komunikaci, neboť i přes vozidlo žalobce zde byl dostatek prostoru pro pohyb chodců, tak toto tvrzení nijak nenaplnňuje požadavek na „zvláštní okolnosti případu“. Chodník v místě spáchání deliktu může být koncipován širěji, než je obvyklé, ale přesto na něm není povoleno parkování. Žalobci nijak nepřísluší subjektivně hodnotit, zda byl nebo nebyl dostatek prostoru pro pohyb chodců, neboť v případě nepovolení parkování na chodníku měly zjevně správní orgány za to, že k zajištění bezpečnosti provozu na dané komunikaci je nutná celá šíře předmětného chodníku. Navíc žalobce svým jednáním porušil také dopravní značku č. B 28 (zákaz zastavení).
63. Soud tak z tvrzení žalobce neshledal žádné mimořádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo snížení míry nebezpečnosti jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků.

V. F Dopravní režim na místě spáchání správního deliktu

64. Zdejší soud jako nedůvodnou pokládá také námitku týkající se platnosti dopravní značky č. B 28 (zákaz zastavení), resp. nejasnosti dopravního režimu v místě spáchání správního deliktu.
65. Podle prvostupňového rozhodnutí žalobce porušil § 4 písm. c) a § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu tím, že nerespektoval dopravní značku B 28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou E 13 „Mimo bus hokejové mládeže po dobu 60 min.“ a parkoval na chodníku.
66. Ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu stanovuje zákaz užívat chodníku nebo stezky pro chodce ze strany jiných účastníků provozu na pozemních komunikacích než chodců, pokud zákon o silničním provozu nestanovuje jinak.
67. Dle § 2 odst. 4 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška 294/2015“), se značky upravující zastavení nebo stání umísťují při tom okraji vozovky nebo pozemní komunikace, k němuž se vztahují.
68. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky 294/2015 svislá dopravní značka umístěná vedle pozemní komunikace platí pro celou pozemní komunikaci v daném směru jízdy s výjimkou značky upravující zastavení nebo stání, která platí jen pro tu stranu pozemní komunikace, u níž je umístěna.
69. Dle § 12 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), jsou součástmi místních komunikací též přilehlé chodníky, chodníky pod podloubími, veřejná

parkoviště a obratiště, podchody a zařízení pro zajištění a zabezpečení přechodů pro chodce, pokud nejsou samostatnými místními komunikacemi

70. Komentář (Zákon o pozemních komunikacích: komentář. Wolters Kluwer: Praha, 2015. ISBN: 978-80-7478-652-5) k předmětnému ustanovení zákona o pozemních komunikacích uvádí: „Potíže může činit i posuzování samostatnosti chodníků. Zákon v § 12 odst. 4 stanoví, že pokud nejsou samostatnými místními komunikacemi, jsou součástí místních komunikací též přilehlé chodníky, chodníky pod podloubími, veřejná parkoviště a obratiště, podchody a zařízení pro zajištění a zabezpečení přechodů pro chodce. V praxi činí úřadům problém zhodnotit, zda z textu zákona vyplývá, že chodníky mohou být jen místními komunikacemi (buď samostatnými, nebo jako součást jiné místní komunikace), anebo zda mohou být i komunikacemi účelovými. Předně je třeba říci, že komentované ustanovení se věnuje vztahu chodníku a místní komunikace (vysvětluje, že chodník může být součástí místní komunikace i místní komunikací samostatnou). Pro rozhodnutí, zda chodník na pozemku obce považovat za součást (jiné) místní komunikace nebo samostatnou komunikaci, bude v první řadě rozhodující fakt, zda chodník lemuje vozovku místní komunikace. Pokud ano a pokud současně plní z hlediska dopravního významu stejnou roli jako daná místní komunikace (vozovka), pak chodník i vozovka mohou být jednou místní komunikací (chodník bude součástí). Prakticky to znamená, že chodník bude součástí místní komunikace I., II. nebo III. třídy podle významu dané komunikace, jak jej popisuje prováděcí vyhláška v § 3. S tím pak souvisí četnost prohlídek, údržba atd. Pokud však chodník podél vozovky místní komunikace nebude mít stejný dopravní význam (bude zřídkka používán), pak může obec rozhodnout, že nebude součástí přilehlé místní komunikace a bude samostatnou místní komunikací (IV. třídy, jak stanoví prováděcí vyhláška). Obce při posuzování samostatnosti chodníků postupují též podle pravidel technické normy ČSN 73 6110 *Projektování místních komunikací*. Zcela nepochybně budou samostatnými chodníky takové, které místní komunikaci nelemují, tedy ty, které mají samostatný účel - slouží jako pěší komunikace skrze obec bez toho, že by ve stejné trase vedla i komunikace pro vozidla. Cílem komentované úpravy bylo, podle našeho názoru, pouze vyjasnit (možná spornou věc), že chodník přilehlý k místní komunikaci může být její součástí, ale může být i samostatnou místní komunikací.“
71. S ohledem na výše uvedené má zdejší soud za to, že na místě spáchání správního deliktu je chodník součástí místní komunikace, neboť lemuje vozovku místní komunikace a plní z hlediska dopravního významu stejnou roli jako daná místní komunikace (vozovka). Chodník v daném místě zajišťuje bezpečný pohyb chodců, kteří tak nejsou nuceni využívat okraje vozovky pro svůj pohyb. Nadto pro chodník jako samostatnou účelovou komunikaci v daném místě nenasvědčují žádné okolnosti daného případu.
72. Dopravní značka č. B 28 (zákaz zastavení) platí pro tu stranu pozemní komunikace, u níž je umístěna, ve smyslu § 3 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015, přičemž však pozemní komunikací se v nyní projednávaném případě rozumí jednak pravý jízdní pruh vozovky, jednak také přilehlý chodník. Umístění této dopravní značky při okraji pravého jízdního pruhu pak vychází toliko z § 2 odst. 4 vyhlášky č. 294/2015.
73. Jelikož je na chodníku zakázáno stání již na základě § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mohlo by se na první pohled jevit jako nadbytečné a duplicitní, měla-li by pro daný chodník platit také použitá dopravní značka č. B 28. Nelze ovšem opomenout, že tato dopravní značka je doplněna dodatkovou tabulkou E 13 „Mimo bus hokejové mládeže po dobu 60 min.“ a vodorovným dopravním značením. Ve svém souhrnu je patrné, že toto dopravní značení umožňuje autobusům hokejové mládeže na vyznačené části chodníku

zastavit a stát po dobu o délce maximálně jedné hodiny. Touto místní úpravou tak bylo umožněno autobusům hokejové mládeže zastavení a stání na „červené“ části chodníku. Pouze v této části místní úprava stanoví něco jiného, než úprava obecná, a je tak dle § 76 odst. 1 zákona o silničním provozu této obecné úpravě nadřazena. Pro samotný zákaz zastavení se však pravidlo obsažené v tomto ustanovení neuplatní, neboť v této části místní úprava nestanoví něco jiného než úprava obecná. Zákaz zastavení v daném místě platí jak na základě úpravy místní, tak na základě úpravy obecné, a obě úpravy lze proto porušit jediným jednáním.

74. Žalobce tak podle zdejšího soudu porušil jednak povinnost stanovenou příslušnou dopravní značkou č. B 28, neboť porušil zákaz zastavení, který byl v daném místě uložen (a to pro pravý jízdní pruh vozovky a část chodníku určené k zastavení a stání autobusů hokejové mládeže), jednak prokazatelně stál na chodníku, čímž porušil zákaz užívat chodníku u jiných účastníků provozu na pozemních komunikacích vyjma chodců.
75. Pokud žalobce ve své replice doplňuje svou žalobní námitku o existenci dopravní značky č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou značkou „BUS“, nemohl zdejší soud přehlédnout rozdíl v časové dataci snímků z místa spáchání předmětného jednání. Žalobce k této replice přiložil fotografii z místa spáchání správního deliktu pořízenou přes veřejně dostupný elektronický web www.google.cz, z níž vyplývá, ať pomocí v levém horním rohu umístěné formulace „Street View – Jun 2017“ či v pravém dolním rohu nacházející se formulace „Image capture Jun 2017“, pořízení snímku v červnu 2017. Snímek z června 2017 však neprokazuje stav dopravního režimu v době spáchání správního deliktu, neboť v mezidobí od spáchání správního deliktu mohlo dojít ke změně dopravního režimu. Ve správním spise založená fotografie z místa spáchání správního deliktu pořízená prostřednictvím téhož elektronického webu, na níž však umístění dopravní značky č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou značkou „BUS“ na sloupě veřejného osvětlení není patrné, obsahuje v levém horním rohu formulaci „Street View – kvě 2014“, z čehož je patrné, že mezi pořízením fotografií z místa spáchání správního deliktu v květnu 2014 a červnu 2017 došlo k přidání dopravní značky č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou značkou „BUS“ na daném místě. Z pořízené fotodokumentace, na níž je zachycen správní delikt žalobce, pak je patrné, že ani v době spáchání správního deliktu na sloupu veřejného osvětlení nebyla umístěna žádná dopravní značka, pouze se poblíž něj nacházela značka č. IP 13a (kryté parkoviště) s dodatkovou tabulkou č. E 7b (směrová šipka – pro odbočení; v daném případě pro odbočení vpravo), která je však patrná také z žalobcem přiložené fotografie k replice.

V. G Stání na chodníku

76. V další žalobní námitce je napadeno posouzení předmětného místa jako chodníku, když se správní orgány nezabývaly tím, zda se skutečně o chodník jednalo, o čemž svědčí i stavební řešení, které nenaznačuje, že se jedná výhradně o chodník, s ohledem na snížený patník a jízdní pruh a/nebo parkovací místo pro MHD. Navíc vozidlo žalobce procházející chodce žádným způsobem neomezovalo. I tuto žalobní námitku však soud vyhodnotil za nedůvodnou.
77. Krajský soud prostudoval obsah správního spisu a dospěl k závěru, že z fotodokumentace pořízené Městskou policií Jihlava za účelem projednání přestupku řidiče vozidla, z nichž prvostupňový orgán vycházel i v řízení o správním deliktu, je zřetelně rozpoznatelné, kde se nachází hranice mezi komunikací a chodníkem, bez ohledu na to, že se v místě nachází

snížený obrubník, který umožňuje nájezd. Z listin ve správním spisu je evidentní, že vozidlo stojí v celé šíři právě na chodníku.

78. Dle zákona o silničním provozu je stanoven obecný zákaz vjíždět na chodník, a tedy i parkovat, (dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, užívat chodník nebo stezku pro chodce). Výjimky z této úpravy mohou spočívat např. v místní úpravě provozu na pozemních komunikacích, jež parkování na chodníku umožní. Bylo tak na žalobci, aby v rámci procesní obrany tvrdil a dokládal, že v uvedeném případě bylo stání na chodníku dovoleno, případně zpochybnil skutečnost, že se jednalo o chodník. Žalobce byl ale v průběhu správního řízení zcela pasivní (k procesní pasivitě účastníka správního řízení srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017 č. j. 10 As 24/2015-71).
79. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27, konstatoval, že *„je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“* Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, uvedl, že *„pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován a nutno tedy vycházet z jeho významu v obecné řeči (srov. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. 528 s., str. 269). Pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě.“*
80. Podle názoru soudu je stav na místě jasně zachycen na fotografiích, které jsou součástí správního spisu i které předložil žalobce do soudního spisu. Na fotografiích ve správním spise lze zřetelně rozpoznat, že se vozidlo nachází v prostoru, který je stavebně technologicky oddělen od vozovky. Oddělený prostor chodníku a vozovky zřetelně determinuje odlišný účel obou zón. Stejně to samé vyplývá i z fotografie předložené žalobcem.
81. Účel komunikace jistě nelze odvozovat od její šíře, byť by tato umožňovala odstavení vozidla. Konečně správní orgány mohou na takovém prostoru povolit stání vozidel na chodníku, jak uvedl soud výše, ale pouze místní úpravou provozu. Povolení takového stání vozidel na chodníku však nijak nevyplývá z přiložené fotodokumentace. V daném místě je pouze část chodníku určena pro zastavení autobusů hokejové mládeže, což vysvětluje snížený nájezd na tuto červeně zbarvenou část chodníku.

V. H Liberační důvod

82. Soud nemohl přisvědčit ani námitce existence liberačního důvodu podle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, který chtěl navíc žalobce prokazovat předložením příkazní smlouvy na nařízeném ústním jednání, kterého se však nezúčastnil on, ani jeho právní zástupce.
83. Podle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

84. Dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání (písm. a/), porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona (písm. b/) a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu (písm. c/).
85. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou (písm. a/), nebo podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (písm. b/). Je tedy zřejmé, že právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných i zjištěných. Odpovědnost provozovatele vozidla není absolutní, neboť § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu obsahuje liberační důvody (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40).
86. Podle zdejšího soudu je § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu speciální právní úpravou, a tedy § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu je obecnou právní úpravou, která se ve vztahu ke správnímu deliktu provozovatele vozidla nepoužije.
87. Žalobce v této věci nijak netvrdí ani nedokazuje, že by vozidlo, jehož je provozovatelem, bylo odcizeno, byla by mu odcizena tabulka s přidělenou státní poznávací značkou nebo podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
88. Nadto tvrzení žalobce ohledně existence příkazní smlouvy konkrétního obsahu prokázáno nebylo; přestože žalobce avizoval v žalobě návrh na dokazování u jednání soudu, tohoto jednání se nezúčastnil, dokazování u jednání tedy nenavrhł a ani před jednáním příkazní smlouvu k dokazování soudu nepředložil.

IV. I Výše stanovené sankce

89. Nedůvodnou je také námitka týkající se výše uložené pokuty, když podle žalobce správní orgány neuvedly, jak, jakým způsobem a na základě čeho byla hodnocena jednotlivá kritéria a jaký význam jednotlivá zjištění měla na konečnou výši pokuty.
90. K odůvodnění uložené sankce zdejší soud předně zdůrazňuje, že ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování.
91. Rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33, dále Nejvyšší správní soud svou argumentaci rozvedl, když *„nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu.“*
92. Tento závěr je plně v souladu s dosavadní judikaturou. Lze například poukázat na rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, v němž Nejvyšší správní soud shrnul, že *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve*

vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.“

93. Přezkum soudu se proto omezuje pouze na to, zda správní orgán při stanovení výše sankce nevybočil ze zákonem stanovených mezí a zohlednil všechny zákonem požadované skutečnosti.
94. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je patrné, které skutečnosti vzal při ukládání sankce v úvahu, a to zejména zákonem stanovené rozpětí, porušení zákonné povinnosti, charakter správního deliktu provozovatele vozidla s přihlédnutím k závažnosti přestupku i to, že správní delikt provozovatele vozidla je u žalobce projednáván podruhé, proto je potřeba na provozovatele vozidla pohlížet přísněji, aby bylo dosaženo zájmu společnosti postihovat za konkrétní protiprávní jednání skutečné pachatele přestupku. Dále prvostupňový orgán zvážil nejen represivní, ale také preventivní účel sankce. Všechny tyto okolnosti jej vedly k uložení sankce v polovině rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje.
95. Od hodnocených skutečností se nutně musí odvíjet i hodnocení závažnosti jednání žalobce, neboť jeho správní delikt je pro veřejnost ohrožujícím zprostředkovaně prostřednictvím chování řidiče, jemuž provozovatel motorové vozidlo svěřil a jehož totožnost nezpřístupnil, resp. zpřístupnil nedostatečně. Jednání žalobce je bezpochyby v takovém případě obdobně ohrožující, protože napomáhá pachateli přestupku vyhnout se jeho odpovědnosti, čímž by se fakticky stalo jednání nepostižitelné.
96. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21 se Nejvyšší správní soud k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vyjádřil tak, že *„je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.*

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

97. Z obsahu správního soudu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud shledal, že pokuta byla uložena v zákonném rozsahu, odůvodnění pokuty ob stojí a sama pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

VI. Shrnutí a náklady řízení

98. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
99. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. květen 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu